

prvý, první věta cit. zákona uvedených, ale osoby ostatní v domácnosti zaměstnavatelově zaměstnané domácnost zaměstnavatelovu spolu sdílet nemusí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o právní posouzení věci, sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že již nadpis Šu 12 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinové době pracovní: »osoby v domácnosti zaměstnané« nasvědčuje správnosti názoru odvolacího soudu, že požadavek bydlení v zaměstnavatelově domácnosti nevztahuje se na osoby uvedené v čísle 2 tohoto Šu. Jinak musel by nadpis Šu 12 znít: »osoby v domácnosti zaměstnané a bydlící«. V motivech k tomuto Šu (tisk 234) praví se, že zde jest pracovní doba upravena záporným způsobem, to jest ustanovením odpočinku 12 hodin, pro osoby, které dosud vůbec byly vyloučeny z ochrany zákona o pracovní době. Jsou to zejména služebné v domácnostech venkovských hospodářů, u městských rodin, panské, kuchařky v domácnostech, dále osoby, jež třeba nebydlí v domácnosti hospodáře, ale požívají od něho vedle peněžitého platu plat v naturaliích a vykonávají práce, které nedají se dobře vyměřiti přesnými hodinami. Jsou to t. zv. deputátníci ve venkovských hospodářstvích. Totéž stanovisko jest zřejmo z řeči, kterou měl v Národním shromáždění 19. prosince 1918 zpravodaj poslanec Tayerle, který poukázal k tomu, že v ochranu Šu 12 spadají také deputátníci na venkově, kteří žijí v domácnosti hospodářově nebo mimo ni, ale jsou za to odměňováni naturaliemi a zaměstnání při takových pracovních výkonech, které nedovolují pravidelného vykonávání práce. Vedle toho spadají sem kategorie pracovní, které jsou určeny k střežení domů, podniku nebo k hlídce zvířat, krátce k takovým pracím, které se nedají vyjádřiti normální pracovní dobou a při nichž namnoze neběží o nic jiného, než o určitý dozor, který se skládá celkem z nepatrných výkonů pracovních. Žalobcovo zaměstnání u žalované firmy samo o sobě bylo ovšem pravidelné, po případě i trvalé, než jednotlivé služební úkony žalobce, jenž dle zjištění nižších soudů byl dozorcem, byly nepravdivé ve smyslu tohoto místa zákonného a proto není potřebí, zabývati se rozdílem mezi hospodářem a dozorcem.

Čís. 4313.

Jest na dlužníku, by prokázal, že platil osobě, jež byla věřitelem splnomocněna ku přijetí, neb alespoň že mohl důvodně míti za to, že tomu tak jest.

(Rozh. ze dne 30. října 1924, Rv I 794/24.)

Žalobu o nedoplatek z obchodního spojení o b a n i ž š í s o u d y zamítly, vzavše za prokázáno, že žalovaný zaplatil zřízenci žalující firmy

Františku V-ovi. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozsoudil.

Důvody:

Právní názor odvolacího soudu, že žalovaná strana zažalovaných 35.000 Kč žalobkyně zaplatila právoplatně, zaplativši je Františku V-ovi jako účetnímu žalobkyně, třebaže ten je zpronevěřil, ježto žalující strana v první stolici ani netvrdila, že V. k příjmu peněz pro ni nebyl oprávněn, není správným. Podle §u 1424 obč. zák. je dlužnou částku zaplatiti věřiteli aneb jeho k příjmu peněz způsobilému plnomocníku. Řádné zaplacení jako okolnost právo zrušující, dokázati, je na dlužníku. Je tedy také na něm, aby, neplatil-li přímo věřiteli, dokázal, že plnomocník, do jehož rukou platil, byl k příjmu způsobilým. Pokud tohoto důkazu nepodal, nelze věřitele donutiti, by toto jeho placení uznal. Žalovaná strana se o tento důkaz také pokusila, dovolávajíc se v žalobní odpovědi k dotvrzení svého přednesu, že žalobkyně její platy neuznávala neprávem, trestních spisů proti Františku V-ovi, z kterých plyne, že mu platila mimo jiné také proti stvrzenkám, podepsaným od Julia Ř-a, společníka žalující firmy, neb opatřeným jejím razítkem. Avšak nižší soudy těchto okolností nedbaly a zamítly žalobu, jsouce právního názoru, že na tom nesejde, zda žalovaný dlužník placení způsobilému plnomocníku dokáže, nýbrž že stačí, by byl žaloby zaplacení již sprostěn, když žalující věřitel netvrdí, že domnělý plnomocník k přijetí peněz nebyl způsobilým. Jak doličeno, je tento právní názor mylným. Ježto měl za následek, že řízení zůstalo tak kusým, že ani dovolacímu soudu nelze věc se správného právního hlediska ihned rozsouditi, slušelo se napadený rozsudek — a podle §u 510 c. ř. s. též rozsudek své stolice — zrušiti a věc do této vrátiti, aby byly zjištěny okolnosti, z kterých se dá souditi, že František V. k přijetí peněz skutečně splnomocněn byl aneb že žalovaná strana z viny žalující firmy alespoň mohla důvodně míti za to, že tomu tak je (čl. 296 obch. zák. a §§ 1027 a násl. obč. zák.). Nebude-li lze takové okolnosti zjistiti, nebude ovšem ani lze, placení do jeho rukou uznati za platné.

Čís. 4314.

Čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., vztahuje se na vyrovnání, jež byla teprve za jeho účinnosti pravoplatně potvrzena, třebaž vyrovnání bylo věřiteli přijato před touto dobou.

Obmezen-li žalobní nárok na úroky, nepřesahující hranice pro věci nepatrné, stal se spor věcí nepatrnou, třebaž celková pohledávka tuto hranici převyšovala.

(Rozh. ze dne 30. října 1924, Rv I 812/24.)

K návrhu žalovaného Josefa H-a bylo dne 7. března 1923 zavedeno o jeho jmění vyrovnávací řízení, žalovaný ve vyrovnávacím řízení uznal